

6. Kuidas tuleb eespool nimetatud määrusi tõlgendada sel juhul, kui varem tulemuslikult ja seaduslikult töötanud kohalik tegevusrühm lõpetab tegevuse? Mis saab sel juhul kohaliku tegevusrühma võetud kohustustest ja omandatud õigustest, võttes eelkõige arvesse kogu lõpetamisest puudutatud isikute ringi?
7. Kas nõukogu määruse (EÜ) nr 1698/2005 Maaelu Arengu Euroopa Põllumajandusfondist (EAFRD) antavate maaelu arengu toetuste kohta artikli 62 lõiget 2 saab tõlgendada nii, et aktsepteeritav ja õiguspärane on selline liikmesriigi õigusnorm, mille kohaselt mittetulunduslikus vormis tegutsev Leader programmi kohalik tegevusrühm tuleb ühe aasta jooksul ümber kujundada äriühinguks põhjendusel, et ainult äriühingu vormis tegutseva ühiskondliku ühenduse abil on võimalik tagada kohalike partnerite vahelise võrgustiku loomine, kuna äriühingu esmane eesmärk on Ungari kehtiva õiguse kohaselt kasumi saamine ning majanduslike huvide tõttu on avalik liikmete värbamine ja liikmeksvõtmine välistatud?

(¹) Nõukogu 20. septembri 2005. aasta määrus (EÜ) nr 1698/2005 Maaelu Arengu Euroopa Põllumajandusfondist (EAFRD) antavate maaelu arengu toetuste kohta (ELT L 277, lk 1).

(²) Komisjoni 15. detsembri 2006. aasta määrus (EÜ) nr 1974/2006, milles sätestatakse nõukogu määruse (EÜ) nr 1698/2005 (Maaelu Arengu Euroopa Põllumajandusfondist (EAFRD) antavate maaelu arengu toetuste kohta) kohaldamise üksikasjalikud eeskirjad (ELT L 368, lk 15).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Kúria (Ungari) 21. jaanuaril 2013 — Kásler Árpád ja Káslerné Rábai Hajnalka versus OTP Jelzálogbank Zrt.

(Kohtuasi C-26/13)

(2013/C 156/28)

Kohtumenetluse keel: ungari

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Kúria

Põhikohtuasja pooled

Hagejad ja vastustajad kassatsioonimenetluses: Árpád Kásler ja Káslerné Rábai Hajnalka

Kostja ja kassatsioonkaebuse esitaja: OTP Jelzálogbank Zrt.

Eelotsuse küsimused

1. Kas nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiivi 93/13/EMÜ (¹) ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes (edaspidi: „direktiiv“) artikli 4 lõiget 2 tuleb tõlgendada selliselt, et välisvaluutas kindlaks määratud, kuid tegelikult riigi koha-

likus vääringus antud ning tarbija poolt ainult kohalikus vääringus tagasimakstava laenuvõla puhul võib lepingutingimusi, millega määratakse kindlaks vahetuskursid ja mida ei ole eraldi kokku lepitud, lugeda „lepingu põhiobjekti mõiste“ alla kuuluvaks?

Juhul kui see ei ole nii, siis kas müügi- ja ostukursi erinevus saab direktiivi artikli 4 lõike 2 teise osa alusel lugeda selliseks tasuks, mille suhtes ei ole lubatud kontrollida, kas selle ja teenuse osutamise omavaheline vastavus on ebaõiglane või mitte? Kas selles osas omab tähtsust, et krediidiastutuse ja tarbija vahel toimus tegelikult rahavahetus?

2. Juhul kui direktiivi artikli 4 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et liikmesriigi kohus võib siseriikliku õiguse sätetest olenemata kontrollida, kas lepingutingimused on ebaõiglased või mitte, kui need ei ole selged ja arusaadavad, kas siis tuleb viimati esitatud nõude all mõista seda, et lepingutingimus peab tarbija jaoks olema iseenesest keeleliselt selge ja arusaadav või peavad lisaks sellele olema selged ja arusaadavad ka lepingutingimuse kohaldamise majanduslikud põhjused ja selle seos lepingu muude tingimustega?
3. Kas direktiivi artikli 6 lõiget 1 ja kohtuotsuse C-618/10: Banco Español punkti 73 tuleb tõlgendada nii, et liikmesriigi kohus ei või tarbijaga sõlmitava laenulepingu tüüptingimuste hulka kuuluva ebaõiglase tingimuse tühisust kaotada, muutes või täiendades antud lepingutingimust tarbija kasuks, kui lepingut ei saa muidu, allesjäänud lepingutingimuste alusel ja ilma nimetatud tingimuse täita? Kas selles osas omab tähtsust asjaolu, et siseriiklikus õiguses esineb selline dispositiivne õigusnorm, milles antud õigusküsimust on reguleeritud, kui tühine lepingutingimus kaotatakse?

(¹) Nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiiv 93/13/EMÜ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes (EÜT L 95, lk 29; ELT erivaljaanne 15/02, lk 288).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Tribunale di Napoli (Itaalia) 22. veebruaril 2013 — Luigi D’Aniello jt versus Poste Italiane SpA

(Kohtuasi C-89/13)

(2013/C 156/29)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Tribunale di Napoli

Põhikohtuasja pooled

Hagejad: Luigi D'Aniello jt

Kostja: Poste Italiane SpA

Eelotsuse küsimused

1. Kas võrdväarsuse põhimõttega on vastuolus liikmesriigi õigusnorm, mis direktiivi 1999/70/EÜ⁽¹⁾ kohaldamisel näeb juhul, kui töölepingu täitmine on peatatud õigusvastaselt ning selle lepingu tähtajaklausel on tühine, ette teistsugused ja märksa väiksemad majanduslikud tagajärjed kui juhul, mil õigusvastaselt on peatatud tavaline tsiviilõiguslik leping, mille tähtajaklausel on tühine?
2. Kas Euroopa õiguskorraga on kooskõlas, et selle kohaldamisalas annab mõne sanktsiooni toime kuritarvituse toime pannud tööandjale kuritarvitatud töötaja arvel eelise, nii et protsessi kestus, sh füsioloogiline kestus kahjustab otseselt töötajat, tuues kasu tööandjale, ning korvav mõju väheneb protsessi kestuse pikenedes proportsionaalselt, kuni see peaaegu kaob?
3. Kas Euroopa õiguskorra kohaldamisalas Nice'i [põhiõiguste] harta artikli 51 tähenduses on harta artikliga 47 ja EIÖK artikliga 6 kooskõlas, et protsessi kestus, sh füsioloogiline kestus kahjustab otseselt töötajat, andes eelise tööandjale, ning korvav mõju väheneb protsessi kestuse pikenedes proportsionaalselt, kuni see peaaegu kaob?
4. Kas võttes arvesse direktiivi 2000/78/EÜ⁽²⁾ artikli 3 lõike 1 punktis c ja direktiivi 2006/54/EÜ⁽³⁾ artikli 14 lõike 1 punktis c antud selgitusi, hõlmab direktiivi 1999/70/EÜ klauslis 4 kasutatud mõiste „töötingimused” ka töösuhte õigusvastase lõpetamise tagajärgi?
5. Kui eelmisele küsimusele vastatakse jaatavalt, siis kas erinevus tähtajatu ja tähtajalise töösuhte õigusvastase katkestamise puhul liikmesriigi õiguskorras üldiselt ette nähtud tagajärgede vahel on klausli 4 seisukohalt õigustatav?
6. Kas selliseid liidu kehtiva õiguse üldpõhimõtteid nagu õiguskindluse põhimõtte, õiguspärase ootuse kaitse põhimõtte, menetlusliku võrdsuse põhimõtte, tõhusa kohtuliku kaitse põhimõtte, õigust sõltumatule kohtule ja üldisemalt õiglasele kohtumenetlusele, mida tagab Euroopa Liidu lepingu artikli 6 lõige 2 (Lissaboni lepingu artikli 1 punktiga 8 muudetud redaktsioonis ning millele viidatakse Euroopa Liidu lepingu artiklis 46) — koosmõjus Roomas 4. novembril 1950 allkir-

jastatud Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni artikliga 6 ja 7. detsembril 2000 Nice'is välja kuulutatud Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklitega 46, 47 ja artikli 52 lõikega 3 niisugustena, nagu need on Lissaboni lepinguga üle võetud — tuleb tõlgendada nii, et need keelavad Itaalia riigil kehtestada pärast märkimisväärse ajavahemiku (9 aastat) möödumist sellist õigusnormi nagu seaduse nr 183/10 artikli 32 lõige 7, mis muudab poolleivate protsesside tagajärgi, kahjustades otseselt töötajat tööandja kasuks, ning mille tõttu väheneb korvav mõju protsessi kestuse pikenedes proportsionaalselt, kuni see peaaegu kaob?

7. Kui Euroopa Kohus ei peaks omistama nimetatud põhimõtetele Euroopa Liidu õiguskorra aluspõhimõtete väärtust, nii et need oleksid horisontaalselt ja üldiselt kohaldatavad, ja niisiis on tegemist üksnes sellise sätte nagu seaduse nr 183/10 artikli 32 lõigete 5–7 (nagu neid tõlgendatakse seaduse nr 92/12 artikli 1 lõikes 13) vastuoluga direktiivis 1999/70/EÜ ja Nice'i hartas sätestatud kohustustega — kas sellist äriühingut nagu kostja, mida iseloomustavad punktides 60–66 kirjeldatud tunnused, tuleb pidada riigiasutuseks, nii et Euroopa õigusel, eriti direktiivi 1999/70/EÜ klauslil 4 ja Nice'i hartal oleks tema suhtes vahetu vertikaalne ülenev kohaldatavus?
8. Kui Euroopa Liidu Kohus vastab küsimustele 1, 2, 3 või 4 jaatavalt, siis kas lojaalse koostöö kohustus kui Euroopa Liidu aluspõhimõtte lubab kohaldamata jätta niisuguse tõlgendatava sätte nagu seaduse nr 92/12 artikli 1 lõige 13, mis muudab küsimuste 1–4 vastustest tulenevate põhimõtete järgimise võimatuks?

⁽¹⁾ Nõukogu 28. juuni 1999. aasta direktiiv 1999/70/EÜ, milles käsitletakse Euroopa Ametiühingute Konföderatsiooni (ETUC), Euroopa Tööandjate Föderatsiooni (UNICE) ja Euroopa Riigiosalusega Ettevõtete Keskuse (CEEP) sõlmitud raamkokkulepet tähtajalise töö kohta (EÜT L 175, lk 43; ELT eriväljaanne 05/03, lk 368).

⁽²⁾ Nõukogu 27. novembri 2000. aasta direktiiv 2000/78/EÜ, millega kehtestatakse üldine raamistik võrdsuse kohtlemiseks töö saamisel ja kutsealale pääsemisel (EÜT L 303, lk 16; ELT eriväljaanne 05/04, lk 79).

⁽³⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 5. juuli 2006. aasta direktiiv 2006/54/EÜ meeste ja naiste võrdsete võimaluste ja võrdse kohtlemise põhimõtte rakendamise kohta tööhoive ja elukutse küsimustes (uuestisõnastamine) (ELT L 204, lk 23)

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Saksamaa) 28. veebruaril 2013 — U versus Stadt Karlsruhe

(Kohtuasi C-101/13)

(2013/C 156/30)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg